

படி

சண்முகம் சீவலிங்கம்
மன்சூர் ஏ. காதர்
பித்தன்
செ. யோகராசா
வித்துவான் சா. கி. கமலநாதன்

தொலைவு
சலனம்
பெரும்பயணம்
தொலைதூர வெளிச்சங்கள்
மட்டக்களப்பின் இலக்கிய
-பாரம்பரியம்

க. கலாமோகன்
வீ. ஆனந்தன்

கோணம்
கவிதை

4

ஆனி 1996

விலை ரூபா 20.00

படி பற்றிய அவிப்பிராயங்களை
எதிர்பார்க்கின்றோம்

தங்களது ஆக்கபூர்வமான அவிப்பி
ராயங்களே 'படி'யின் தொடர்ச்சியான
தும் காத்திரமானதுமான வரவுக்கு வழி
யமைக்கும்.

இளைஞர் களம்

வளர்ந்து வரும் இளம் கவிஞர்களுக்கு
களம் அமைத்துக் கொடுக்கும் வகையில்
'படி' ஐந்தாவது இழலிலிருந்து இளை,
ஞர் களம்" எனும் பகுதி ஆரம்பிக்கப்பட
வுள்ளது.

கவிதை எழுதுவதில் ஆர்வமும் அக்
கறையுமுள்ள இளைஞர் எவரும் இப்
பகுதிக்கு ஆக்கங்களை அனுப்பலாம்:

ஆக்கங்கள் சுயமான ஆக்கங்களாக
இருக்கவேண்டும்.

- ஆசிரியர்

படி

ஆசிரியர்:
வெ. மனோ

வெளியீடு:
படி கலாசார வட்டம்

சகல தொடர்புகளுக்கும்
பாக்கியபவான்
200/1,
கந்தையா ஓவசியர் வீதி,
நொச்சிமுனை,
மட்டக்களப்பு,
இலங்கை.

PADI
Pakkiyabawan
200/1, Kandaiyah
Oversear Road,
Nochchimunai,
Batticaloa.
Sri Lanka.

தொலைவு

03

முகம் திருப்பியதும்
யன்னலில் பிடுங்கப் பட்டன கண்கள்

வேம்பின் சடைப்புகள் வீழ்த்திய நிழலில்
சிவப்புச் சேலையோடு ஒட்டிய
நீளக் காலில் தெரிவது
பழைய உறவு, எதிர்பாராமல்.

சிரிப்பர்கள் மணலில் தாழ
சேலை ஒட்டிய கால்களை
எடுத்தெடுத்து வைத்து நடந்த
பக்கக் கோணம் —
அலுவலகத்தின் படிகளை நோக்கி.

படிகளுக்கான திரும்பலில்
முகம் தெரிய முன்.
கண்களை பிடுங்கிக் கொண்டு போன பஸ்.

திரும்பி மாலையில் களைத்து வருகையில்
பாலத்தடியில்
நேருக்கு நேர்
சோதனை முகாமின்
தார்ப் பீப்பா ஓடைக்கிடையில்
சிவப்புச் சேலை —
சிரிப்புத் தேங்க.

எனிலும் அவன் சட்டென
கழுத்தைத் திருகி
விரிந்து கிடக்கும் நீர்ப்பரப்பின் தொலைவில்
அந்தித் தொடு வானுக்குள்
எறிந்து விட்டு நின்றான்
முகத்தை —
வெறும் முண்டமாய்.

சண்முகம் சிவலிங்கம்

280892 இரவு

படி - 04
ஆனி 1996

சலனம்

சிலந்தி வலைக்குள் சிக்கிய பொடுகாய்
இழைகளின் சிறைக்குள்
இறுகிய புழுவாய்
சாவுக் குளவி கொட்டக் கொட்ட
ஆயுள் கடுவன் அசைந்து நடக்கும்!

கடற்கரை மணலிற் பதிந்த சுவடாய்
மனிதக் கடலில் அழியும் சுழியாய்.....
முகவரி இல்லா முட்டை முடிச்சாய்.....
கிழித்து வீசும் கலண்டர் இதழாய்.. ...
கழிந்து போகும் வாழ்க்கைத்தோணி.

விரக்தி மலையின் முகட்டில் இருந்தும்
மனப்பால் குடிக்கும் ஞானக் குரங்கு;
ஆற்றங்கரையின் பற்றை இடுக்கில்
ஆடை மாற்றும் அழகியின் தேகம்
கண்டதும்
வாமும் ஆசை பாம்பாய் நெளியும்
விரக்திப்பாறையும் விரக நெருப்பால்
பனியாய் உருகி வழிந்து ஓடும்!

மன்கூர்
ஏ. காதிர்

பெரும் பயணம்

பித்தன்

பயணம்!

பயணம் மனிதனோடு ஒட்டிப் பிறந்த ஒன்று பிறப்பும் இறப்பும் ஒரு பயணத்தின் காரணமாகவே நிகழ்கின்றன.

படி முதலாவது (தை 1993) சூடு கிசையில் வெளிவந்த பித்தனுடனான பேட்டி மட்டக்களப்பி எழுத்த சிறுகதை எழுத்தாளரான பித்தன் அவர்கள் இளம் தலைமுறையினர் பலருக்கும் அவரை மறந்திருந்த முத்த தலைமுறையினர் சிலருக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தது.

புதுமைப் பித்தனின் எழுத்துக்களால் கவரப்பட்டு பித்தன் எனும் புனை பெயரில் பலசிறுகதைகளை எழுதியவர்.

அவருடைய இறுதி காலத்தில்தான் இந்த 'நெடும் பயணம்' எனும் சிறுகதை அவரால் எழுதப்பட்டது.

தனது மரணத்தின் பின் நடைபெறும் நிகழ்வுகளை சித்தரிப்பதனூடாக இந்த சமூகதார்த்தத்தை வெளிக்காட்டியுள்ளார்.

பித்தன் அவர்கள் உயிருடன் இருக்கும் போது 'படி'யில் பிரசுரிப்பதற்கென்றே இச்சிறுகதையை தந்தபோதும் 'படி'யை வெளிக்கொணர்வதில் ஏற்பட்ட தடக்கல் களால் இம்முயற்சி கை கூடவில்லை அதனால் அவர் அமரராஜிப்போன பின்னர் இச்சிறுகதையை பிரசுரிக்க வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளோம்.

அமரர் பித்தன் மன்னிப்பாராக.

ஆசிரியர்

பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் மத்தியில் அமைந்து கிடக்கிறதே வாழ்க்கை? அதுவும் ஒரு பயணம்தான்! மரணத்திற்குச் செல்லும் பயணம்!

ஆதாம் (ஆதம் அலைஹி) என்ற ஆதி மனிதன் ஆண்டவன் கட்டளையை மீறிய குற்றத்திற்காக விண்ணிலகத்தில் இருந்து மண்ணிலகத்திற்குப் பயணம் செய்யக் கூடிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டதல்லவா? அன்று முதல் இன்று வரை இந்தப் பயணம் மனிதனை விட்ட பாடில்லை, யாராவது எங்கேயாவது, எப்பொழுதாவது பயணம் செய்து கொண்டே தான் இருக்கிறார்கள்.

பயணங்களில்தான் எத்தனை வகை? இன்பப் பயணம், துன்பப் பயணம் வேடிக்கைப் பயணம், பக்திப் பயணம் இத்தியாதி, இத்தியாதி.

சில சமயம் பயணங்கள் நிர்ப்பந்தத்திலும் ஏற்படுவதுண்டு. இப்படியாகப் பயணம் செய்யவேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தம் எனக்கும் ஏற்பட்டது.

கொழும்பில் இருந்த என் தம்பியின் அழைப்பை ஏற்று மட்டக்களப்பில் இருந்து கொழும்புக்குப் பயணம் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கும் ஏற்பட்டது.

பயணம் என்றால் எதில் பயணம் செய்வது?

ஒரு காலத்தில் பயணம் என்றால் அது மாட்டு வண்டிப் பயணமாகத்தான் இருந்தது! ஆனால்! இன்று? எத்தனையோ வகைப் பிரயாணங்கள் இருக்கின்றன.

உலகத்திற்கு வரவேண்டும் என்றால் ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. ஆனால் இந்த உலகத்தை விட்டுச் செல்வதற்கு எத்தனையோ வழிகள் இருக்கின்றன என்று யாரோ சொன்ன ஞாபகம்.

கால மாற்றமும் மனித சிந்தனையில் முன்னேற்றமும் புதிய புதிய சாதனங்களையும் உருவாக்கின. பயணங்களின் போக்கு மாறியது அத்தோடு ஒரு புதிய வேகமும் பிறந்தது.

பயணம் செய்ய முற்படும் பொழுதெல்லாம் நான் கேட்டுக்கொள்ளும் ஒரு கேள்வி, எதில் பயணம் செய்வது? பஸ் வண்டியிலா? ரெயில் வண்டியிலா? அல்ல மினி பஸ்ஸிலா? இந்தக் கேள்வி என் மனதில் தோன்றிய பொழுது என் மனைவி முன்னால் வந்து நின்றாள்.

நான் என் உயிரைக் காப்புறுதி செய்து கொள்ளவில்லை என்பதனாலோ என்னவோ இப்படிப்பட்ட சமயங்களில் என் மனைவி காப்புறுதியாக என் முன்னால் வந்து நிற்பாள். நான் எப்படிப் பயணம் செய்யவேண்டும். எதில் பயணம் செய்யவேண்டும். என்றெல்லாம் பல யோசனைகளையும் கூறுவாள்.

மனைவி என்ற காரணத்தால் என் உயிர்மேல் அவளுக்கிருந்த உரிமையையும் ஆதிக்கத்தையும் எப்பொழுதும் நான் மறுத்ததில்லை. என்றாலும் நான் இம்முறை மினிபஸ்ஸில்தான் பயணம் செய்யப்போகிறேன் என்று சொன்ன பொழுது அவள் அதிர்ந்தே போய்விட்டாள்.

“இஞ்சு பாருங்க நான் சொல்றதக் கொஞ்சம் கேளுங்க” நாலு நாளைக்கு முந்தி மினி பஸ் ஒன்று பெறண்டு ஆறு பேர் மாண்டு போனதே பேப்பரில படிச்ச நீங்கதானே? அதுல போகாதீங்க என்று கேஞ்சினாள்.

“ஜெனிமா” (இது என் மனைவியின் பெயர்) மவுத்து என்று சொல்ற இந்த மரணம் இருக்கிறதே இதயாராலும் தடுக்க முடியாதும்மா, அது ஆண்டவன் கட்டளப்படிதான் நடக்கும்” என்றேன்.

“அத நான் இல்லண்டா சொல்றன் எதுக்கும் நாம கொஞ்சம் யோசிச்சி நடந்தா நல்லது தானே: இதப்பாருங்க நீங்க உயிரோட இருக்கிறதிவதபங்க எண்ட உலக வாழ்க்க இருக்கு, நீங்க இல்லண்டா எனக்கென்னங்க இங்க வேல? அவள் கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

அவளுடைய இந்த வார்த்தைகளில் என் நெஞ்சு சிலிர்த்துவிட்டது. ஆத்மார்த்தமாக அவள் உள்ளத்தில் எழுந்த ஆதங்கம் என் எண்ணத்தைத் தளர்த்தியது. நீர் கோர்த்த கண்களினால் அவளைப் பார்த்தது.

“சரிம்மா! ரெயிலிலேயே போறன்” என்றேன் அவள் சிரித்தாள் நாணும் சிரித்தேன். உங்களுடைய இந்த சிரிப்புக்கு மத்தியில் விதி என்பயணத்தை வெற்றொரு வண்டியில் ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தது. அவளுக்கும் தெரியாது எனக்கும் தெரியாது.

அன்று மாலை நான் காரியாலயத்தில் இருந்து வீட்டுக்கு வந்த பொழுது என் மனைவி சொன்னாள். “நம்பட்சக்கியாவ ஆஸ்பத்திரியில வச்சிருக்காங்க சரியான காச்சலாம்”

அவளுடைய அந்த வார்த்தைகள் முடியவில்லை நான் சைக்களைத் திருப்பிக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரியை நோக்கிப் பறந்தேன்! சக்கியா, என் சகோதரியின் மகள் நான் மிக மிக அன்பு வைத்திருக்கும் ஐந்து வயதுக்குமுந்தை.

என் சைக்கள் மிக வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது. பஸ்டிப்போ கண்ணாடி யூனியன், பொலிஸ் ஸ்டேசன், கோட்டமுனைப்பாலம், ஆற்றங்கரை வீதி, லேக் ஸ்ரூடியோ இப்படி ஒவ்வொரு இடத்தையும் வேகமாகத் தாண்டிக்கொண்டு பஸ் ஸ்டான்டைக் கடந்து கோவிந்தன் வீதியில் திரும்பிய பொழுது ஒரு மினி வான் என்னை எதிர் கொண்டது அவ்வளவுதான் மின் வெட்டியது போன்ற ஒரு அதிர்வு.

''தட தடால் . !தொப்...!

அவ்வளவுதான் ஆகாயத்தில் தூக்கியெறிந்தது போன்ற உணர்வு! அதற்கு மேல் என்ன நடந்தது என்று எனக்குத் தெரியாது.

என்ன நடந்திருக்கும்?

அதன் பின் எத்தனையோ சம்பவங்கள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக தொடர்ந்து நடந்திருக்கும்.

என் வீட்டுக்கு செய்தி பறந்திருக்கும். என் சொந்தக்காரர்கள் பதறிக் கொண்டு ஓடி வந்திருப்பார்கள். என் மனைவி தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துக் கொண்டு அழுது மாய்ந்திருப்பாள். என் தம்பிக்கு தந்தி போயிருக்கும். தெருவில் வந்தவர்களுக்கும் போனவர்களுக்கும் வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக என் மரணம் ஒரு நல்ல விசயமாகக் கிடைத்திருக்கும்.

பொலிஸ், டொக்டர் மரண விசாரணை அதிகாரி என்றெல்லாம் கூடி விசாரணை செய்திருப்பார்கள். என் மைத்துனர்கள் நண்பர்களெல்லாம் முயற்சி செய்து போஸ் மோட்டம் இல்லாமல், 'விபத்தில் ஏற்பட்ட மரணம்' என்ற ரிப்போட்டுடன் என் உடலை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்திருப்பார்கள்.

என் தம்பி! அவன் நிலைதான் மிகவும் பரிதாபமாக இருந்திருக்கும், கொழும்புக்குவாங்க என்று கடிதத்தை எழுதி விட்டு என் வருகைக்காக காத்திருந்த வனுக்கு என் மரணத் தந்தி கிடைத்த தென்றால்! அவன் நிலை எப்படி இருந்திருக்கும்? பதறிப்போய் பறந்து வந்திருப்பான்.

என் மனைவி! அவளைப் பற்றிச் சொல்லவே தேவையில்லை நடைப்பிணமாகப் போயிருப்பாள்.

எனது சொந்தக்காரர்கள் எனது இந்தப் பெரும் பயணத்துக்கான ஏற்பாடுகளை மிகக் கருசனையோடு செய்திருப்பார்கள். 'கபன் துனி' பிரேதத்தை மூடும் வெள்ளைத்துணி ஊதுபத்தி, சாம்பிராணி, வெற்றிலை, பாக்கு, சீனி தேயிலை, பால் போன்ற பல பொருட்களும் வந்து விந்திருக்கும் வருகிறவர்களுக்கெல்லாம் தேவீர் சிகரட் வெற்றிலை எல்லாம் கொடுப்பார்கள். ஏராளமானவர்கள் என் முகத்தைப் பார்க்க வந்து போவார்கள். என் எதிரிகளும் கூட வருவார்கள். நேற்று வரை என்னைத் திட்டித் தீர்த்தவர்களுக்கு என் மரணத்தில் ஏற்பட்ட சந்தோசத்தை வெளிப்படுத்த என்னைப் புகழ்ந்து பேசித் திருப்தி அடைந்திருப்பார்கள்.

என் வீட்டுக்கு போடப்பட்டிருந்த நாட்காலிகளில் நிறையப்பேர் உட்காந்

திருந்தார்கள் அவர்களில் சிலர் அரசியல் பேசித் தர்க்கித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் சமய விவகாரங்களை அலசிக்கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் நாட்டு நடப்புகளையும் சிலர் குடும்ப விசயங்களையும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த சமயத்தில் ஒரு குரல் 'நேர மாச்சு குளிப்பாட்டலாமே?'

இதையடுத்து ஒரு சவசலப்பு ஏற்படும். என் உறவினர்கள் வருவார்கள் என் உடலைக் கழுவுவதற்காக எடுத்துச் செல்வார்கள். ஒரு பலகையில் என்னைக் கிடத்தி வேத வாக்கியங்களைச் சொல்லியபடி என் உடலைக் கழுவுவார்கள் இடம் வலம் என்று புரட்டிப் புரட்டிக் கழுவுவார்கள்.....

என்ன இது!? என் மேல் தண்ணீர் ஊற்றுகிறார்களே யாரோ என் கால்களை தேய்த்து கழுவுகிறார்கள்! நான் இவ்வளவு நேரமும் எங்கே இருந்தேன்? என்னை ஏன் கழுவுகிறார்கள்? ஏதோ வேத வாக்கியம் சொல்கிறார்களே? இறந்து போன வனுக்குச் சொல்கிற வாக்கியங்களல்லவா? எனக்கு மரணச் சடங்குகள் நடத்துகிறார்களா?

இப்பெர்முது என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு போகிறார்கள். மண்டபத்தில் கொண்டு போய்க் கிடத்துகிறார்கள். கபன் துணியால் என்னைப் போர்த்துகிறார்கள்! பிறகு வெற்றிலைக் காம்பை எடுத்து வாசனைத் தைலத்தில் துவைத்து என் நெற்றியில் அல்லாஹ் ஒருவன், முஹம்மத் அல்லாஹ்வின் திருத் தூதர் என்ற அரசி வாக்கியத்தை எழுதுகிறார் முஅத்தினார்.

ஆண்டவனே இது என்ன சோதனை?

எனது மரணச் சடங்குகளை நானே உயிரோடு பார்த்துத் கொண்டிருக்கிறேனே? என்னால் தடுக்க முடியவில்லையே, என்னால் இயங்க முடியவில்லையே? நான் என்ன செய்வேன்? அடப் பாவி களே! என்னை உயிரோடு புதைக்கப் போகிறீர்களா? நான் எப்படி இதில் இருந்து தப்புவேன்.. நான் எழுந்திருக்க முயல்கிறேன், முடியவில்லை, இந்த சமயத்தில் நான் உணர்விழந்து போகிறேன்.....

அதன் பிறகு என்ன நடந்தது எனக்குத் தெரியாது.

என்ன நடந்திருக்கும்?

கீழே விரிக்கப்பட்டிருந்த அந்தப் பெரிய துணியால் என் உடலை மூடுவார்கள் பிறகு கால்ப் பகுதியில் உள்ள துணியைச் சுருட்டி ஒரு கட்டுப்போடுவார்கள் அதன் பின் இடுப்பைச் சுற்றி இரண்டாவது கட்டைப்போடுவார்கள்.

முகத்தை திறந்து வைத்தபடி முஅத்தினார் சொல்லுவார், 'பாக்கிறவங்க பாத்துக் கொள்ளுங்க' என்று

எல்லாரும் எட்டி எட்டிப் பார்ப்பார்கள். 'சரி ஆண்கள் கொஞ்சம் விலகுங்க பொம்புளைகளும் பாக்கட்டும்' என்பார் முஅத்தினார்.

ஆண்கள் விலகிய பின் பெண்கள் வருவார்கள் விசும்பலோடு என் முனைவியும் வருவாள். என் முகத்தைப் பார்த்ததும் ஹோவென்று அழுவாள்.

'அழக்கூடாதும்மா! அழக்கூடாது நீங்க அழுதா மவுத்தான மனிதன் கபறு குளிக்குள்ள நம் மதியாகக் கிடக்க ஏலாது' என்பார் மேர் அத்தினார்.

என் மனைவி அழகையை அடக்கி விகம்புவாள்.

“இஞ்சு பாருங்க புள்ள! உங்கட புருசன் உங்களுக்கு ஏதாவது கடனாக இருந்தால் அதை இப்பவே (ஹதியா) இனாமாக விட்டு கொடுத்துங்க” என் பார்.

“ஆண்டவனே அவரா கடன்காரர்? அவர் போன பிறகு நான் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறேனே நான் தானே அவருக்குக் கடன்காரி !” என்று திரும்பவும் அழுவாள்

“சரி இனி மூடுங்க என்று குரல் வரும்.

என் முகத்தை மூடித் தலைப்பக்கத் துத் துணியை சுருக்கிப் பிடித்து மூன் றாவது கட்டுப் போடப்படும். அதன் பிறகு அப்படியே என் உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் - சந்தூக்கு - என் னும் மையம் தூக்கும் பல்லக்கில் வைப் பார்கள் அதன் பிறகு அதை மூடுவார் கள், நான்கு முலைகளிலும் நான்குபேர் நின்று தூக்குவார்கள். அங்கிருந்து வேத மந்திரங்கள் கூறியபடி என் மண் ணைறைப் பயணம் தொடங்கும்.

சமத்துவத்தையும் சகோரத்துவத் தைப் பற்றியும் முஸ்லீம்களாகிய நாம் நிறையப் பேசுகிறோம் ஆனால் வாழ்க் கையில் எப்பொழுதும் அது கடைப் பிடுக்கப்படுவதேயில்லை. என்றாலும், இந்த மரணச் சடங்கில் மட்டும் எப்ப டியோ இடம் பெற்று விடுகிறது!

ஒரு மாதத்துக்கு முன் இந்த ஊர் பெரிய பணக்காரரும் மூன்று முறை மக் கத்துக்குப் போய் வந்தவருமான செய்

யது ஹாஹியாரின் மரணச் சடங்கைப் பார்த்தவன் நான். ஐந்து நாட்க ளுக்கு முன் தெருப் பிச்சைக்காரன் காதர் மார்கட்டுக் கடைப் படியில் செத்துக் கிடந்தான். ஊர் பள்ளி வாசல் காரர்கள் அந்த மரணச் சடங்கை நடத்தி வைத்தார்கள், அந்தப் பெரிய மனுசனுக்கும் இந்தப் பிச்சைக்காரனுக் கும் மரணச் சடங்கில் எவ்வித வித்தி யாசமும் இருக்கவில்லை! அதே பத்து மீட்டர் வெள்ளைத்துணி, இந்தமையம் தூக்கும் பல்லக்கு, மையவாடி எல் லாமே ஒரே மாதிரிதான் நடந்தன. செய்யது ஹாஹியாரின் புதைகுளிக்குப் பக்கத்தில்தான் பிச்சைக்காரக்காதரின் உடலும் அடக்கம் செய்யப்பட்டது,

இஸ்லாமியர்கள் இஸ்லாமிய வாழ்க்கை முறைகளை எங்கெல்லாமோ கோட்டை விட்டு விடுகிறார்கள்! ஆனால் சமத்துவத்தையும் சகோதரத் துவத்தையும் இந்த மரணச் சடங்கில் மட்டும் அதை மறப்பதில்லை! அது மட் டுமா வாழ் நாளில் ஒரு நாள் கூடப் பள்ளி வாசலுக்குப் போகாதவனாக இருந்தாலும் கூட அவன் செத்ததற்குப் பிறகு உடலைப் பள்ளி வாசலுக்குள் கொண்டு போய் கலந்து அவனுக்காகப் பாவ மன்னிப்புப் பிரார்த்தனையும் தொழுகையும் நடத்துவதற்கும் அவர் கள் மறப்பதில்லை.

ஒரு அதிர்வு

என் காதுகளுக்குள் புயற் காற்று

வீசுவது போன்ற ஒரு வித இரைச்சல்! எனக்கு நினைவு திரும்புகிறதா? பேச்சுக் குரல் கேட்கிறதே?

தம்பி! மம்வெட்டியத்தாங்க குளி யக் கொஞ்சம் சீவி விடுவம் “யாரோ சொல்லுவது கேட்கிறதே”

அப்படியானால் என்னை புதை குழிக்கும் கொண்டு வந்து விட்டார்கள்? இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் என்னை இந்தப் புதை குளிக்குள் வைத்து மூடி விடுவார்களா? அதன் பிறகு? அதன் பிறகு நான் மூச்சடைத்துச் சாகவேண்டியது தர்னா.....?

இறைவா இதில் இருந்து எப்படி நான் தப்புவது? எழுந்து ஓடிவிடலாமா? என் உடல் ஒத்துழைப்பதாக இல்லையே நான் சாகவில்லை உயிரோடு இருக்கிறேன் ஆனால் அதை வெளிப்படுத்த முடியவில்லையே; கூச்சல் போடுகிறேன் ஆனால் சத்தம் வெளிவரவில்லை! என் நெஞ்சு பயத்தால் துடிக்கிறது.

வேகாத சோத்தைப் போல் இந்தச் சாகாத மரணமும் என்னைப் பாடாய்ப்படுத்துகிறது!

தம்பி! நீங்க பக்கவாட்டுல நிண்டு மெதுவாத் தூக்கித்தாங்க...''

என்னை தூக்குகிறார்கள் தம்பி கால் பக்கம் கவனமாகப் பிடிங்க

''இடுப்புக்குள்ள கையக் குடுங்க தம்பி இடுப்பு.....''

''சரீர்.....! என் இடுப்புத் தெற்ப்பது போன்ற ஒரு நோவு உள்ளங்காலில் இருந்து தலைக்கு ஏதோ வீர்...ர்.. என்று ஓடியது போன்ற ஒரு உணர்வு.

என் உடல் பூமியில் கிடத்தப் படுகிறது. யார் பேசுகிறார்கள் எங்கிருந்து பேசுகிறார்கள் என்பதெல்லாம் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றன.

என் தலைக்கட்டை அவிழ்த்து முகச் சீலையை அகற்றி தலையை வலது பக்கம் சரித்துத் தாடைக்குக் கீழே ஒரு பிடிமண்ணை வைத்து அணைத்து ...

இவைகளை மெல்லாம் நான் உணர்கிறேன், கண்களைத் திறந்து பார்க்கிறேன், பார்க்கமுடிகிறது.

''மஞ்சிப் பெட்டிய எடுங்க''

மஞ்சிப்பெட்டி மரப்பலகையால் செய்த பிணத்தை மூடும் பெட்டி இந்தப் பெட்டியால் மூடி விட்டால் திபுதிபு வென்று அதற்கு மேல் மண்ணைப் போட்டு மூடுவார்கள் அதன் பிறகு எதுவும் செய்ய முடியாது மூச்சுத் திணறிச் சாகவேண்டியதுதான்.

எப்படியும் நான் எழுந்திவிடவேண்டும்.

அவசரமாக என்னால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை மெல்லக் கையை பூமியில் அழுத்தி எழுந்திருக்க முயற்சிக்கிறேன். என் தலை பூமியை விட்டு உயர்கிறது. நரகக் கையை அழுத்தி உடலை உயர்த்துகிறேன்!

அவ்வளவுதான்! அங்கே அந்த மயான பூமியிலே ஒரு பிரளயமே ஏற்பட்டு விடுகிறது புதை குளியைச் சுற்றி நின்றவர்கள் வீறிட்டு அலறிக்கொண்டு ஓடுகிறார்கள், குளிக் கள் நின்றவர்களும் பாசீந்து விழுந்து எழுந்து ஓடுகிறார்கள் அந்த மைய வாயியே கூக்குரலால் அதிர்கிறது சிறிது நேரத்தில் அங்கு யாருமில்லை! மையவாடி அமைதியாகி விட்டது!

நான் எதையும் பொருட்படுத்தவில்லை சாவகாசமாக எழுந்து நிற்க முயற்சிக்கிறேன் முடியவில்லை உடல் நடுங்குகிறது- புதை குளியைப் பிடித்த படி மெல்லமெல்ல எழுந்து மண்ணில் சாய்ந்தபடி பார்க்கிறேன்.

என் தம்பியும் என் மைத்துனர்களும் என்ன நோக்கி வருகிறார்கள் அவர்கள் அருகில் வந்ததும்

''தம்பி! நான் சாகல்லடா'' என்று திக்கித்திக்கி அழுகிறேன், அவர்கள் என்னை மேலே தூக்கி எடுக்கிறார்கள்.

இப்படியாக எனது பெரும் பயணம் முடிவடைகிறது.

சுகனின் நுகத்தடி நாட்கள் (கவிதைத் தொகுப்பு) செ. யோகராஜா

தொ
லை
தூ
ர
வெ
ளி
ச்
ச
ங்
க
ள்

தமது புகலிட அனுபவங்களை, பெருமளவில் வெளிப்படுத்தி வரும் புகலிடக் கவிஞர்களின் எண்ணிக்கை முன்னரைவிட தற்போது அதிகம். எனினும் அவர்களுள் தற்புதுமையும், தனித்துவமும் கொண்ட கவிஞர்கள் வெகு சிலரே. இவ்வரிசையில் இப்போது நமது கவனத்தை ஈர்த்து நிற்பவர் சுகன். 'நுகத்தடி நாட்கள்' என்பது அவரது அண்மைக் காலக் கவிதைத் தொகுப்பு.

புகலிட வாழ்க்கை கோலங்கள் சுகனிடம் வெகு இயல்பாக வெகு அநாயாசமாக வெளிப்படுகின்றன; பல்வேறு விதங்களில் வெளிப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒரு விதம் இவ்வாறு:

குடிக்கிறேன் மூத்திரம் வருகிறது
தண்ணீர் அடிக்க கொழுவியை
இழுக்க முடியாது
மாடிக் கட்டத்தின் மற்றைய மனிதர்கள்
தூக்கத்தைக் கெடுத்துவிடும் சத்தம்
விளக்கு அணைகிறது'

(ஆவணி, புரட்டாதி, ஐப்பசி)

சாத் ஒரேஞ் மனிதனாய்
எனது இயக்கம்
சாத் ஒரேஞ்சுகளோடு மனிதர்கள் சந்திக்கின்றனர்
சாத் ஒரேஞ்சுகளோடு மனிதர்கள் சிரிக்கின்றனர்
சாத் ஒரேஞ்சுகளோடு மனிதர்கள் தூங்கிறார்கள்''
(ஆயுர்வேதமும் அகதி மனிதனும்)

(சாத் ஒரேஞ் என்பது பிரான்சின் மாதாந்தப் பிரயாணச் சீட்டு) கவிதைகள் படிமங்கள், குறியீடுகள், உவமைகள் என்பவற்றுடன் வெளிப்படுவது, மற்றொருவிதம் அவை பலவும் புதியனவாக அமைகின்றன என்பதே இங்கு அழுத்தப்படவேண்டிய விடயம்

எ-டு:

''மயிர்க்கோட்டிகள் மொய்த்த முருக்க பரம்போல்
தறித்து நான் வீழ்த்தப்பட்டேன்,
மடியைத் தொலைத்த தவ்வல் பிராணிபோல்
முட்கள் நிறைந்த வனத்தில் விடப்பட்டேன்''
(நீங்கள் மகிழ்ச்சியாய் புறப்படுவீர்கள்)

“கொல்லைப் புறத்தில் அலவாங்கில் குத்திய
முளைத் தேங்காயாய்
புகைக் கூட்டில் கட்டித் தூக்கிய
பிஞ்சுக் குழந்தையாய் நான் கருகுகிறது”
(இல்லை ஆனால் இருக்கு)

“பாதித் துண்டமாய் வெட்டியேற்றப்பட்ட
மண்ணுணிப் பாம்பின் மீது
மணற் குவியல்கள் நிலலாமல் கொட்டுகிறது”
(இந்தப் பிறவியில் நான் வரப்போவதில்லை)

புகலிடக் கவிதைகள் பலவற்றிலும் தாயக ஏக்கங்கள் - தாய், மனைவி, பிள்ளைகள், மண், ஊர்நினைவுகள், பெருமளவு வெளிப்படுகின்றமை ஆர்வலர் பலரும் அறிந்த விடயமே ஆயின், அத்தகைய உணர்வுகள் கவிதை உணர்வுகளாக மனத்தைத் தொடும்வண்ணம் வெளிப்பது குறைவு சுகன் கவிதைகள் இவ்விதத்திலும் கவனிக்கப்படவேண்டிய:

“குளிர் கொல்ல
உனதுடலை
சாக்குக் கொண்டு மூடுவாய்
அம்மா!
போர்வை போர்த்தி
நான் பார்த்ததில்லை
தைப் பூசம் புதிர்கட்ட
வயல் வெளிக்கு வருவேன்
உன்னுடன்
பச்சையும் மஞ்சளும்
கதிர்கனத்துச் சிரிக்கும்
அம்மா
நீலம் தேய முலை உரசி
புண் வந்த ஆடு
இறந்து போனதோ!
நீயும் இறந்துபோன
செய்தி வரும் விரைந்து
நாளை காலை
மறுநாள் காலை
விரைவாய் யாரும் எழுதுவர்
அல்லது எழுதார் -
அம்மா இறந்த சேதி
யாரேனும் எழுதுக
நான் நிம்மதியை விரும்புகிறேன்”

புகலிடக்கவிஞர்களில் கிராமியம் முதன்மையிடம் பெறுவதையும் சுகன் கவிதைகளிலேயே காணலாம். முற்கூறியவாறான படிமங்கள், உவமைகள், குறியீடுகளாக மட்டுமன்றி கிராமிய மக்களது நம்பிக்கைகள் ஊடாகவும் அவை வெளிப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. தூமைப்பேய் போன இடம் என்ற கவிதையின் ஆரம்பபகுதி இது

‘புத்தி அறிஞ்ச பெண்ணின்
தூமைச் சீலையைத் தேடிப்போன
தூமைப்பேய் எங்கே போனது?
நடுத்தீராந்தி முறிந்த வீட்டின்
தச்சன் காளி எங்கே போனது?
முலைகுப்பிப் பத்தாமல் கைகுப்பி
சேட்டின் மூலையைச் சூப்பி
கடித்து கிழித்து
கடிகாரம் ஓடுமுன்
வெளிநாட்டிற் கோடிய
குழந்தைகளின்
கடவுச் சீட்டுக்குள் போனது’

தவிர பைபிள் கதைகளும் (எ-டு தீர்ப்பு) வாசகங்களும் (எ-டு நீங்கள் மகிழ்ச்சியாய் பறப்படுவீர்கள்) நவீன நோக்கில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவ்வாறே தமிழ் இலக்கியப்பாடல்களும் (எ-டு ‘தோன்றுதல்’) நூல்களும் (எ-டு கவிங்கத்துப் பரணி) நவீன நோக்கில் இடம்பெறுகின்றன.

புகலிடக் கவிஞர்களில் உருவரீதியாக புதுமை செய்பவர்கள் பரிசோதனை செய்பவர்களும் மிகச் சிலரே இவ்விதத்திலும் சுகன் முக்கியமானவர் அவரது ஒரு கவிதையின் தலைப்பிணை மட்டும் தருகின்றேன்.

‘பிராணிகள் வளர்ப்பு/வதைக்கட்டத்தின் கீழான தடை அறிவித்தல்
பின் இணைப்பு நினைத்தல்

மேலைத்தேச நவீன கவிதைகளின் பரிச்சயம் அதுவும் புகலிடச்சூழலில் அதற்கான மிகுதியான வாய்ப்பு இத்தகைய முயற்சிகளுக்கு பின்னணியாக இருக்கிறது என்று கருதுகின்றேன்.

மேற்கூறிய விதங்களில் மட்டுமன்றி இன்னும் பலவிதங்களில் இத்தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகள் ஒவ்வொன்றுமே சுவை புதிது வளம் புதிது சொற்புதிது ஆகவுள்ளன என்பது உண்மை; வெறும் புகழ்ச்சியன்று இவ்வாறு நோக்கும்போது சோலைக்கிளிபோல நவீன கவிதைப் பரப்பினை வளம்படுத்தக்கூடிய தகுதி சுகனிடம் நிச்சயமுள்ளது என்பதில் ஐயமில்லை. அதேவேளையில் ‘கவிதை யாருக்கு எழுதப்படுகிறது என்பதனை சுகன் ஒருபோதும் மறக்கக்கூடாது!

மட்டக்களப்பின் இலக்கிய பாரம்பரியம்

வித்துவான் சா. இ. கமலநாதன்

1996 வைகாசி 11 அன்று நடைபெற்ற மண்முனை வடக்கு பிரதேச செயலக முத்தமிழ் விழாவில் ஆற்றிய சிறப்புப்பேச்சின் சுருக்கம்

மட்டக்களப்பின் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் சிலவற்றைப் பிறநாட்டார் பலர் ஆங்காங்கு பதிந்து சென்றுள்ளனர். மட்டக்களப்பு மான்மியமும் ஆரம்பகாலச் செய்திகள் வவற்றைத்தருகிறது. அவை இன்னும் ஆராயப்பட்டு நிரற்படுத்த வேண்டியுள்ளது போலவே மட்டக்களப்பின் இலக்கிய பாரம்பரியமும் ஆழமான ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படவேண்டியதொன்றாகும்.

இது நிகழ்மாயின் இதன் துணைகொண்டு வரலாற்றினைச் செம்மை செய்யக்கூடிய வாய்ப்புகளும் அதிகரிக்கும்.

ஏற்கனவே இது தொடர்பான ஆரம்பங்கள் சில நிகழ்ந்துள்ளன. ஆயினும் தொடர்ந்து நிகழ்த்த வேண்டிய அளவிற்கு இப்பரப்பு விசாலித்துக் கிடக்கிறது. இந்த விலாசம் 'செல்லின்' வாய்ப்பட்டுச் சிறுக்கு முன்னரும், காலவெள்ளத்திற் காலங்காலமாகக் கரைந்து வந்தது போல் மேலுங்கரையுமுன்னரும் தடுக்க வேண்டிய பணி, நம் ஒவ்வொருவரையுஞ் சார்ந்தது.

இந்தக் கண்ணோட்டத்தோடு எமக்குக் கிடைத்த ஏட்டுச் சுவடிகளின் தகவல்களை ஆய்வாளருக்குப் பயன்படும் வகையிற் பதிந்து வைப்பதே எமது நோக்கமாகும். இதுவரை எமக்குக் கிடைத்த ஏட்டுச் சுவடிகள் பின் வருமாறு: வெவ்வேறுபட்ட அமைப்பி

னைக் கொண்ட பாரத அம்மாணைகள் இரண்டு, இராமர் அம்மாணை, இராமர் கதை வசனம், பிரம புராணம், சாம புராணம், சுருதி நூல் முறை என்பன.

கவிதை நடையிலும் வசன நடையிலும் எழுதப்பட்ட இவற்றின் அமைப்பு முறை கொண்டு இவற்றை இரண்டாக வகுக்கலாம், பாமர மக்களின் தேவை கருதி எழுந்த பாரத, இராமாயண இதிகாசங்களைச் சார்ந்தவை ஒருபிரிவு புத்தி ஜீவிகளின் தேவை கருதி எழுந்து செம்மொழி இலக்கியங்கள் அடுத்த பிரிவு. அவை பிரம புராணம் சாம புராணம், சுருதி நூல் முறை என்பன வாகும்.

இவற்றை நோக்கும்போது மக்களின் ஒரு சாரார் மத்தியில் புராண இதிகாச ஈடுபாடுமட்டுமன்றி வேத நூல் ஈடுபாடுகளும் நிலவியுள்ளதென்பதை அறியலாம். வேதங்களைப்படிப்பார்க்கு முட்டறுக்கும் வகையில் விளக்கங் கூறுவதாக 'சுருதி நூல் முறை' அமைந்துள்ளது.

இராமர் அம்மாணை

எமக்குக் கிடைத்த சுவடிகளிலே காலத்தால் முந்தியது இராமர் அம்மாணையாகும். இது இற்றைக்கு 263 வருடங்களுக்கு முன்னர் கி.பி 1733 ஆம் ஆண்டு பனையோலையில் எழுதப்பட்ட

டது. இது ஏறத்தாள 4800 அகவல் அடிகளைக் கொண்டது. இந்த ஏட்டை எழுதியவர் தருந் தகவல்களை அவரது வசனத்திலேயே தருகிறோம். "சிறிமது சுத்த கலியுக சகார்த்தம் நாலு நூறாயிரத்து நாலூற்று மூப்பத்தீராயிரமுடைய கலியுகத்திற் சென்ற வருஷம் நாலாயிரத்து 835 (அகையரு) ஆன்று மேற்செவ்வாய் நின்ற மன்மத வருஷ மற்பசி மீரு திகதி திங்கட்கிழமையும் ஆமர பக்கத்திற் பஞ்சமியுஞ் சக்கிர வாரமுஞ் சோதி நட்செத்திரமுங் கூடிய சுவதினத்திராமரம்மாணை யெனுதி நிறைந்தது. யிந்த யேடுயெழுதினது மட்டுக்கழப்பு எரிவில் பகுதிக்குச் சேர்ந்த களுதாவளையிற் குடிபதிந்திருக்கும் பன்றார மனுதர்கழில்க் கணனாதருடைய தம்பியனாகவும் எனக் காணப்படுகிறது இங்கு குறிக்கப்படும் ஆண்டு ஏடு பிரதி பண்ணப்பட்ட ஆண்டையே குறிப்பிடுகிறது போலும்? ஆவ்வாறாயின் இது பாடப்பட்ட ஆண்டு கி.பி. 1733க்கு முந்தியதாகலாம். இவைகளிற் காணப்படும் எழுத்துப் பிழைகள் பொதுவாக ஏடுமுதுவோரிடம் காணப்படுவதுண்டு. ஆயினும் இதனைப்பாடிய புலவன் ஓர் அறிஞன் என்பதில் ஐயமில்லை. தான் எந்த மக்களுக்காகப் பாட விரும்பினானோ அந்த மக்கள் விளங்கக்கூடிய சிறு சிறு தூய தமிழ்ச் சொற்களை எடுத்தாள் அவன் தவறவில்லை. அவன் எடுத்தாண்ட உவமைகளும் அவ்வாறே. சீதை பிறந்தபோது அவளை வருணிக்கையில்,

“வண்ணக் குறங்கிரண்டும் வாழைக் குருத்துப்போல அன்னநடையார்க்கு ஆவிலை போல்வயிறும் இன்னமின்னன் கேளும் இலட்சுமியார் பேரழகை

என்ன என்ன ஒப்பென் றியல்பாய். உரைக்கவல்லோம் பச்சை மூங்கில் தோளும் பயத்தங்காய் போல்விரலும் கச்சுப் பெருமுலையும் கமலத்திருமுகமும் சங்குத் திருக்கழுத்தும் தாழ்குழைத் தோட்டமுகம் செங்கனி வாயிதமும் சேர்ந்தமுத்தின் பல்மழகும் தெள்ளிட்ட சொல்லமுகும் தேய்பிறை போல் நெற்றிகளும் சிந்தூர மிட்டபொட்டும் சீரான மூக்கழவும்”.....

இந்த வகையில் வருணனைகளுக்கூட சாதாரண மக்களுக்கு விளங்கக் கூடிய இலகு நடையிற்றான் அமைந்துள்ளன. கிராமியப் பேச்சோசை ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. கோசலை கவுசிகை ஆகவும், சுமித்திரை சிமித்திரையாகவும், தசரதன் தெசரதனாகவும், சும்பகர்ணன் சும்பகனாகவும் மாற்றம்டைந்துள்ளன.

சிறிய அம்மாணை

அடுத்ததாகப் பாரதக் கதை தழுவி யெழுந்த சிறிய அம்மாணை 9360 அகவலடிகளைக் கொண்டது. ஏட்டின் ஆரம்பத்திற் பின்வருமாறு காணப்படுகிறது

“கூ0உ ஆம் ஆண்டு தைமாதம் எஆந் திகதி (07-01-1902) இந்தப் பாரத அம்மாணை ஏடு எழுதி நிறைவேற்றப்பட்டது. குறித்த இந்த ஏட்டை எழுதி நிறைவேற்றியது எருவிற் பகுதியைச் சேர்ந்த மகிழூரி சின்னத்தம்பிப் போடியார் புத்திரன் பராபரிப்புக் கண்ணுப்போடி - இதைக் கிரயமாய்க் குறுமண்வெளியிலிருக்கும் கதிரவண்ணான் மூத்த வண்ணானுக்கு என்னால் கொடுக்கப்பட்டது.

சிரயம் ரூபாய் ஏழு—சதம் ஐம்பது

'கொம்பாதே' வாருமென்று கொடு
போனான் ...

இதில் கூறப்பட்ட திகதி அம்மாணை பாடப்பட்ட திகதியல்ல, மூல ஏட்டைப் படியெடுத்த திகதியையே குறிக்கும். இந்த இடத்திற் பிறிதோர் உண்மை தெளிவாகிறது. சாதாரண தொழிலாளர் ஒருவர் பணங்கொடுத்து வாங்கிப் படிக்கூடிய அளவிற்கு பாரத இது காச இலக்கிய ப்ரம்பரியம் மட்டக்களப்புக் கிராமங்களில் நிலவியுள்ளன என்பதேயாகும்.

இந்த அம்மாணையில் அவையடக்கம் மிக விரிவாகவும் அழகாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைப் பார்டியவர் தன்னைத் "தனியுண்ணான் தன்மதலை" எனவும் தான் யாருடைய சிஷ்யன் என்பதை.

'பேராளன் புத்தூர் பெரியதேவன்
கமதி

சிற்படி வாமநல் சிஷ்யன்" அம்மாணை" எனவும் குறிப்பிடுகிறார். "தனியுண்ணான்" என்றும் அடைமொழி பூபாலகோத்திரத்தைச் சேந்தவர்களுக்கு வழங்கிவந்தது. மட்டக்களப்பு மான்மியத்தின்படி பூபாலகோத்திரம் மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்துள்ளது. இங்கு குறிக்கப்படும் புத்தூர் எது என்பது ஆராயப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். இங்கு எடுத்தாளப்படும் சொல்லாட்சி பெரும்பாலும் மட்டக்களப்பு வழக்காகும். ஒருவரை வைவதை அல்லது பெரிய சத்தமாய்க் கண்டித்துப் பேசுவதைக் "கெம்பல்" அல்லது கொம்புதல் என்பர்.

'அம்பை எடுத்துக்கொண்டருச்
கனன் தன்பிறகே

எனக் காணப்படுகிறது. அதே போல் "மங்கு" என்ற சொல் "சிறிய" என்னும் பொருளில் மட்டக்களப்பில் வழங்குகிறது. இன்று கூட சிறிய சூடைமீனை "மங்குச் சூடை" என்பர். மேற்படி அம்மாணையில் "மங்குப் படைக ளெல்லாம் மடிந்ததுவே அம்மாணை" எனக் காணப்படுகிறது. பவி என்பதற்குப் "பெலி" எனவும் பிறிதோர் சொல்லுண்டு. கிராமங்களில் "பெலி" என்பதே பெரு வழக்காய்க் காணப்படுகிறது. "தப்பாமல் பெலிதான் தருவிக்கிறே
னெனவே

ஊட்டுப் பெலிதருவேன் உந்தனுக்கு
என்றுசொல்லி"
எனவும், கருடன் கெருடன் எனவும், கங்கை கெங்கை எனவும், கர்ச்சனை கெர்ச்சனை எனவும், 'அ'கரம்'எ' கரமாய்த் திரிந்த சொற்களும் காணப்படுகின்றன.

இந்த அம்மாணை அளவிற்கு சிறிதாயினும் (9360 அடிகள்) மகாபாரதக் கதாபாத்திரங்கள் சகலரதும் மறுபிறப்புக்களும் அதற்கான காரணங்களும் சுவைபடக் கூறப்படுகின்றன.

பாரத கதாபாத்திரங்களைத் தமிழராகக் கற்பனை செய்வதில் கவிஞர் பரம திருப்தி காண்கிறார்போற் தெரிகிறது. பரராச முனிவரைப் "பண்ணு தமிழ்வல்லார் பரராச மாமுனிவர்" என்றும் தருமனை "தாண்டமிழ் நூல் வல்ல தன்மருடன் பிறந்தான் எனவும், அருச்சுனனை, "தண்டமிழ் நூல் விசையன் தானெடுத்தே கொடுத்தான்" எனவும், பஞ்சபாண்டவர் ஐவரையும் ஒருசேர "தென்னவர்கள் ஐவரையும் செய்க்கும் வகை சொல்லு சென்றார்.

எனவுங் கூறுவதுயாதோ அறியோம்! கதையும் சில இடங்களில் வில்லிபார தத்திலிருந்து மாறுபட்டுச் செல்கிறது (இதன் விபரங்களை 1963ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்புப் பிரதேச சாகித்திய விழா மலரில் வெளிபான நாடறியா ஏடுகள் என்னும் கட்டுரையிற் பார்க்கவும்)

பெரிய பாரத அம்மாளை:

இது 24000 அகலில் அடிகளைக் கொண்டது வில்லிபாரதத்தின் 6000 பாடல்களும் 24000 அடிகளைக் கொண்டன என்பதையும், அதேநேரம் வியாச பாரதம் 24000 சுலோகங்களைக் கொண்டதென்பதையும் ஒப்பிட்டுச் சிந்திக்கலாம். பெரும்பாலும் வில்லிபாரதத்தைப் பின்பற்றியதாகக் கதையமைப்பு இருந்தாலும் வியாச பாரத விபரணங்கள் பல இடையிடையேயுக்குத் தப்படுவதையும் பார்க்கலாம்.

கிருஷ்ணன் தூதுசென்றசருக்கத்தில் தருமர் கிருஷ்ணனிடம் தந்துஅவிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கும்போது "நாடொன்றுகேள், மறுத்தால் ஐந்து ஊர்களைக்கேள்" அதையும் மறுத்தால் ஐந்து இல்லங்களைக்கேள்" எனக் கோரிக்கை விடுகிறான் ஆனால் வியாசபாரதத்தில் ஐந்தூர்களின் பெயர்களும் தனித்தனி கூறப்படுகின்றன. இதனை அப்படியே பெரிய பாரத அம்மாளை குறிப்பிடுகிறது.

"கண்ணனே யானும் கழறுவதைக்கேளும்
அஸ்தினா புரிசென்று அரவக்
கொடியோனிடம்
விஸ்தார மாய்நீரும் விளம்பியே
சங்கதியை
மெரியோ ருரைத்தபடி பேர்பாதித்
தேசமதை
அறியவே கேளும் அதுவுமில்லை
யென்றால்

இந்திரப் பிரசித்தம் ஏம்பிர
சித்தமொடு
மந்திர வாரணாபுரி மன்னர்வா
முஸ்தினாபுரி
வீமா புரியுடனே' விளங்கின ஐந்தூரை
தேயமாய்க் கேள் ...

இது போன்ற பல உதாரணங்கள் மூலம் இந்த அம்மாளை பாடிய புலவனுக்கு வியாச பாரதத்திலும் போதிய பரிச்சயம் இருந்துள்ள தென்பதை அறியலாம்.

இந்தப் பெரிய அம்மாளை பற்றிப் பின்வருங் குறிப்பு காணப்படுகிறது. இந்த ஏட்டை எழுதியவர் சித்தாண்டிக் குடியைச் சேர்ந்த வள்ளுவருடைய பேரன் தம்பிமுத்துவின் மகன் சுப்பிரமணியம் என்பவர். அதே ஊரைச் சேர்ந்த பாலிப்போடி வினாயகம் பிள்ளையினுடைய ஏட்டை 1969 ஆம் ஆண்டு கீல வருஷம் பங்குனி மாதம் வெள்ளிக்கிழமை எழுதி நிறைவேற்றியதாக அறிய முடிகிறது. ஆயினும் இது எப்போது பாடப்பட்டது. என அறிய முடியவில்லை.

இராமர் கதை வசனம்

வசன நடையில் எழுதப்பட்ட 'இராமர் கதை வசனம்' என்னும் ஓர் ஏட்டுப் பிரதியும் இங்கு வழக்கில் இருந்துள்ளது. இதற்குரிய மூல ஏட்டின் வரலாற்றினை அறிய முடியவில்லை. இது பற்றி பின்வரும் தகவல் மட்டும் காணப்படுகிறது.

"கலியுக சகாப்தத்தில் ஈசுவருடம் ஆவணி மாதம் இரண்டாந் திகதி பூறுவ பக்கத் திறுதிகையும், திங்கட்கிழமையும் சோதி நட்சேந்திரமும் கூடிய சுபதினத்தில் மகிள வட்டவானில்(க்) குடிபதிந்திருக்கும் முற்குகரில் கண்ணாப்பணிக் கப்போடி மகன் உசமிண்டாப்போடி

பெண் சின்னப்பிள்ளை சொல்லுக்கு, மண்முனைப்பற்றுக்குச் சேர்ந்த சத்து ரூவென்றானில் இருக்கும் பக்தப் போடியார் மத்தையாப் போடியாகிய நாள், இந்த இராமாயணக் கதையெழுதி நிறைவேற்றினது." எனக் குறிக்கப்படுகிறது. சிறிய பாரத அம்மானையை ஒரு சலவைத் தொழிலாளி பணங் கொடுத்து வாங்கியதை முன்பு பார்த்தோம். இங்கு "சின்னப்பிள்ளை" என்னும் பெண் இலக்கிய ஈடுபாடு உடையவளாய் இராமாயணக் கதையெழுதி வித்துப் பெற்றுக் கொள்கிறாள்.

இந்த ஏடு எப்போது எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என ஊகிப்பதற்கு சில குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அறுபது ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை வருகிற ஈசுவருடம் 1937, 1877, 1717, 1757 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஒன்றாய் இருக்கலாம். 1940 ஆம் ஆண்டளவில் என்னுடன் படித்துக் கொண்டிருந்த நண்பர் ஞானமுத்து அவர்களின் வீட்டிற்குச் சென்றேன். அவரின் வீடு நாவற்காட்டில் இருக்கிறது. இந்த ஏடு அவர்களின் வீட்டு இறப்பிலே சொருகியிருந்தது.

திரு ஞானமுத்து அவர்களின் தந்தையாரின் கூற்றுப்படி அது அவருடைய தந்தையாரின் ஏடு என அறியமுடிந்தது. இருவரது வயதுக் கணக்கையும் கூட்டிக் ஈசுவர ஆண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இது எழுதப்பட்டது ஆகக் கிட்டியது. 1877 ஆம் ஆண்டாக இருக்கலாம். 1887 இல் "ஏப்ரோபேனியன்" சஞ்சிகையில் "லுயிஸ்" என்பவர் நினைவுக்கொட்டாதக் காலத் தொடக்கம் இராமாயண நாடகங்கள் மட்டக் களப்பில் மேடையேறின" என்று கூறுவதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில் மேற்படி ஆண்டு ஓரளவு நம்பகத்தன்மை உடையதாகக் கொள்ளலாம்.

இதன் வசனநடை சிக்கலானதல்ல இலகு தமிழிலான வசனங்கள்தான். ஆனால் ஒவ்வொரு வசனமும் தொடர்ந்து வரும் வசனத்தோடு புணர்த்தி யெழுதப்பட்டுள்ளது. உதாரணத்திற்குக் கீழ்வரும் பகுதியை நோக்கலாம்.

1 கும்பகருணனுக்கு இரண்டு கையும் போனவுடனே வாரைங்களைச் சூறாவளிக் காற்றுப்போலே ஓடியோடி மிதித்தானதைச் சுவாமியுங்கண்டு அவனுடைய காலிலுமொன்றை யறுத்து விளுத்தினரார்ப்போ கும்பகருணனுக்கு ஒரு காலும் போனவுடனே மற்ற ஒரு காலினாலே கிந்தியடித் ததுபோலே கிந்திக் கிந்தி வானரங்களை மிதித்தானன்னேரஞ் சுவாமி மற்றக் காலையு மறுத்து விழுத்தினாரார்ப்போ கும்பகருணன் முண்டமாகப் பூமியில் விளுந்து பூமியொரு அம்மியுத் தானொரு குளவியு மாக யுருன்று குன்றுவானரங்களைச் சுக் சினானப்போ சுவாமியுமவனுடைய இவ்வாறு அமைந்து செல்கிறது இதன் எழுத்துப்பிழைகளை நோக்கும் போது எழுதியவன் ஏட்டைக் கெடுத்தானா? என எண்ணத்தோற்றுகிறது

மேலே நாம் எடுத்துக்காட்டிய சுவடிகள் மட்டக்களப்பிலே தான் உருப்பெற்றன என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறுவதற்கான சான்றுகள் போதியனவாய் இல்லை. நீண்டகாலமாக இங்கு பயிலப்பட்டு வந்தகாரணத்தினால் மட்டக்களப்புப் பேச்சோசை இடம்பெறும் சாத்தியமும் உண்டு. இத்துறையிலே மேற்கொண்டு ஆய்வுகள் தேவைப்படுகின்றன. ஆயினும் முந்நூறு வருடங்களுக்கு மேலாகப்பாமரமக்களிடைய இது காசப் பயிற்சி நிலவியதென்பதை உணரமுடியும். (செம்மொழி இலக்கியம் பற்றிய குறிப்பு அடுத்த இதழில் வெளிவரும்)

கோடல் 5

க. கலாமோகன்

புகலிட எழுத்தாளரான க. கலாமோகன் தமிழ், பிரெஞ்சு மொழி களில் எழுதிவருபவர். நாடகம், சிறுகதை, கவிதை, இலக்கிய விமர்சனம் இவற்றில் இவர் தடம் தனித்துவமானவை. விடும் விதியும் 'நாடகம்' ET.DEMAIN (நாளை - பிரெஞ்சுக்கவிதைகள்) ருளிர் (சிறுகதைத் தொகுதி - அச்சில்) இவர் இலக்கிய அறுவடைகள்.

பிரெஞ்சிலிருந்து தமிழிற்கு நிறையவே மொழிபெயர்த்திருக்கும் கலாமோகன் எழுத்தாக்கள், புகலிட இலக்கியத்தின் அடையாளமாக வையுயர்த்திக்காட்டவல்லவை. நவீன வாசகனின் இரகிப்பிற்கு சவால்விடுபவை இக்கதைகளுடா தாயகம் இதழிலிருந்து நன்றியுடன் தரப்படுகிறது.

"கோணங்களுக்கு ஏற்பக் கோலங்கள் மாறும் அவலட்சணமும் கொண்ட ஒரு பெண்ணின் பின் தோற்றம், அவளை எமக்கு வட்சணமுள்ளவளாகக் காட்டிவிடும். ஓர் தரமான புகைப்படக் கலைஞன் இவளைத் தன் விழிகளினது அசைவிற்கேற்ப பேரழகியாகக் கூடப் படம் பிடித்துவிடுவான். சில தவறான முடிவுகளுக்கு வரக் கோணங்கள் எமக்கு உதவுகின்றன"

இவ்வளவையும் சொல்லிவிட்டு தன் முன் கிடந்த தோடம்பழச் சாற்றினை உறிஞ்சிக் கொண்டாள் கத்தரின் இவள் எப்போதும் இப்படித்தான். விவாதத்துக்கான ஆர்வத்தைத் தூண்டும் விதத்தில் ஏதாவது ஒரு விஷயத்தை அவிழ்த்துவிடுவாள் "கோணங்கள் தவறான முடிவுகளுக்கு உதவுகின்றன என்று நீ சொல்வதை வைத்து, அவைகளுக்கு எதிர் என்று நான் ஒரு முடிவினை எடுக்கலாமா?"

எனது கிளாஸுக்குள்ளிருந்த தோடம்பழச்சாற்றிற்குள் சில ஜஸ்கட்டிகளைப் போட்டுக் கொண்டு கேட்டேன்.

"பொருள், பொருளாக இருக்க. அதனை மாற்றி எமது மனத்க்குச் சார்பானதாக ஆக்கிக் கொள்ளத்தானே நாம் எமது கோணங்களை மாற்றிக் கொள்கின்றோம் ...?"

"உனது கருத்தின்படி, ஒரு பொருளை நாம் எமக்கு விருப்பமான கோணத்திலிருந்து பார்த்தல் தவறென்கின்றாயா?"

"பொருள்கள் எப்படியுள்ளனவோ, அவை அப்படியே பார்க்கப்பட வேண்டும் .."

"உனது கருத்தின்படி, உலகு

உயிரற்றதாகத்தான் இருக்கும். மனது என்பது ஓர் கருங்கல் அல்ல: அதற்குள்ளே ரசனை வித்து நாட்டப்பட்டுள்ளது. பார்வைகள், அவதானிப்புகள் என்ற நீரை உள்வாங்கி, அது விருட்சமாகின்றது. கிளைகளை விடுகின்றது, பொருள்களைப் பல வித கோணங்களிற் பார்த்து ரசிக்கும் விருப்பு மனதுக்கு உண்டு. இதைப் பிழை எனச் சொல்ல முடியாது''

''பிழையென நான் சொல்லவில்லை பொய் என்கின்றேன்''.

''பொய் என்பதும், உண்மையென்பதும் எமது கற்பிதங்கள்... ஆனால் பொய் எனும் கற்பிதமே எம்மீது தனது ஆட்சியை அதிகம் செலுத்துகின்றது. இந்தக் கற்பிதப் பந்தை உருட்டுவதைத்தான் நாம் வாழ்க்கை என்கின்றோம்''.

கத்தரின் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டாள். கன்னவகிடு பிரிந்து காதைத் தடவும் விதமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த கூந்தல் அவளின் அழகிற்கு ஓர் பிரத்தியேக பொலிவைக் கொடுத்தது. நான் அந்தக் கூந்தல் கட்டை ரசித்தேன். ''மெலனியும் சில வேளைகளில் தனது கூந்தலை இப்படித்தான் கட்டுவதுண்டு...'' என நான் சொன்னவுடன் ஏதோ புரிந்துவிட முடியாத கலைச் சொல் ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டேன் என்பதைப்போல என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள். ''யார் அந்த மெலனி?''

'நான் இலங்கையிலிருந்தபோது, எனக்குப் பழக்கமானவள். அவள் தமிழ் இனத்தையோ, சிங்கள இனத்தையோ சேர்ந்தவலள்ளள். METIS என இங்கு

சொல்லப்படும். கலப்பினத்தவள் ஆங்கிலம்அவளுக்குத் தாய்மொழிபோல கத்தோலிக்க மதமோ பத்தமதமோ என்பது நினைவில் இல்லை. ஷியாம் நாட்டுப் பூனைகளைப் போன்ற முகத்தைக் கொண்டவள். ஒரு பஞ்சுப்பொதியை நினைவுக்குக் கொண்டு வரும் உடல்வாகு. அவளது கன்னங்கள் எப்போதுமே மினுங்கிக் கொண்டிருக்கும். அவள் தோடணிந்ததை நான் ஒரு போதுமே காணவில்லை. மெலனி, இவள் எனக்கோர் இலையுதிர்காவத்தின் காற்று...''

''அப்பாடா, மெலனியை நன்றாகத்தான் ரஸித்துள்ளீர்கள்'' ''தூய்மையான ரசிப்பு ஆன்மாவிற்கு ஒரு பலத்தைச் சேர்க்கும். எல்லாச் சேமிப்புள்ளும் அழிந்து போகலாம். ஆனால் எமது ஆன்மா கைநீட்டி அள்ளிய ரசிப்புகள் ஒருபோதும் அழிந்து போகா...''

''அள்ளும்போது நல்லவைகள் கிடைக்கின்றன? நல்லவைகளோடு கெட்டவைகளும் தவறுதலாக அள்ளப்பட்டால், இந்தக் கெட்டவைகள் எப்படி ஆன்மாவிற்கு பலத்தைச் சேர்க்கும்

எல்லாச் சேமிப்புள்ளும் அழிந்து போகலாம். ஆனால், எமது ஆன்மா கைநீட்டி அள்ளிய ரசிப்புகள் ஒரு போதும் அழிந்து போகா''

''அள்ளும்போது நல்லவைகள் மட்டும்தானா கிடைக்கின்றன? நல்லவைகளோடு கெட்டவைகளும் தவறுதலாக அள்ளப்பட்டால், இந்தக் கெட்டவைகள் எப்படி ஆன்மாவிற்கு ஓர் பலத்தைச் சேர்க்கும்?''

''ஆன்மாவின் சேமிப்புகளாகவுள்ள அனைத்தும் நல்லவைகளே. எம்மால்

தவறுதலாக அள்ளப்பட்ட கெட்டவைகள் கூட, எமது மனதின் முதிர்ச்சிக் கேற்பாவமன்னிப்புப் பெற்று நல்லவைகள் ஆகிவிடும்.. உனக்குக் கிளியோவைத் தெரியும்தானே? மூன்று வருடங்கள் அவளோடு நான் வாழ்ந்தேன். கிடுதிப்பென, அவளாகத்தான் என்னை விட்டுப் பிரிந்து தற்போது ஹென்றியுடன் வாழ்கின்றாள். பிரிவின் தொடக்க காலங்களில், எனக்கு அவள் மீது ஆத்திரம் வந்தது; அவளைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்றவன்மம் கூடத் தலை நீட்டியது. இதற்கெல்லாம் காரணம் அவள் எனது சொத்து என நான் தப்புக்கணக்குப் போட்டதே..'

'சொத்து என்பதன் மூலம் நீ எதனைச் சொல்ல வருகின்றாய்?'

'எனது ஆன்மாவின் சேமிப்புகளுள் அவளும் அடங்கி விட்டாள். சொத்து என நான் சொல்ல வந்தது. அவள் எப்போது என்னவளாக இருப்பாள் என கருதியதையே. இப்படிக்கருதுதல் தப்பு என எனக்கு இப்போது விளங்கி விட்டது. என்னோடு சில காலங்கள் வாழ்ந்தாள். பிறகு வாழப்பிடிக்கவில்லை. எனவே ஹென்றியுடன் போய் விட்டாள். ஹென்றியும் பிடிக்காவிட்டால் இன்னொருவருடனும் போகலாம். அல்லது தனித்துப் போகலாம்; போனவாரம் அவளும் ஹென்றியும் என்னை உணவகம் ஒன்றுக்கு அழைத்தனர், நான் அவர்களோடு விருந்துண்டேன்'

'கிளியோ, ஓர் அழகிய பெண்'

'உண்மைதான். ஹங்கேரியப் பெண்களினத்தைப் பேர்வறி அவளது வட்டக்கண்கள் எனக்கு எப்போதுமே நிலவை ஞாபகமுட்டியதுண்டு அழகின் மீது, நாங்கள் கொண்டிருக்கும் ஈர்ப்புத்தான்

இழப்புகள், பிரிவுகள் என வரும் போது எங்களது விழிகளைக் குருடாக்கி விடுகின்றதோ?'

'நான் அழகைப் பற்றி பெரிதாக அலட்டிக் கொள்வதில்லை'

'ஆனால் நீ மிகவும் அழகாக இருக்கின்றாயே?'

'நான் அவ்வாறு படைக்கப்பட்டுள்ளேன்' என்றபடி சுத்தரின் தூங்க வெளிக்கிட்டாள்.

'என்ன! இன்னமும் 11 மணியாக வில்லை. அதற்குள் தூங்க வெளிக்கிட்டு விட்டாய்'

'நீ வருவதற்கு முன்னர் தான் நீச் சல் தடாகத்திற்கு போய் வந்திருந்தேன்' 'சரி, நீ தூங்கு, நான் போகின்றேன்' 'இங்கே தங்கி விட்டு காலையில் செல்லலாமே?'

'றாமிலே சில வேலைகள் இருக்கின்றன...'

'சரி, நான் உனக்குப் போன் பண்ணுகின்றேன்' என்றபடி எனது கன்னத்தில் சில முத்தங்கள் வைக்க, நான் வெளியே வந்தேன்.

றாம் சென்ற என்னால் தூங்க முடியவில்லை. தேநீர் ஒன்றைப் போட்டுத் குடித்தபடி கிளியோவுடனும் ஹென்றியுடனும் நடத்திய சம்பாசனையை நினைத்துப் பார்த்தேன்.

'நாங்கள் இருவரும் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகின்றோம்'

என்றாள் கிளியோ, அவளது கரங்களின் மீது ஹென்றியின் கரங்கள் பதுமமாக தடவிக்கொண்டிருந்தன.

கிளியோ பல தடவைகள் என்னிடம் தனக்குத் திருமணத்திலே நம்பிக்கையில்லை என்று சொன்னவள். திருமணத்தினால் தனிமனித சுதந்திரம் கெடுகின்றது, சின்னாபின்னமாகின்றது என அவளிடம் ஒரு கருத்து இருந்தது அவளது கருத்து சரி போலப் பட்டாலும் திருமணம் செய்பவர்கள் அனைவரும் தமது சுதந்திரத்தை இழந்து போய் விடுவார்கள் என நான் கருதியதில்லை. ஒரு விதத்தில் பார்த்தால் நாம் அனைவருமே சுதந்திரம் மறுக்கப் பட்டவர்கள் தாம்.

'கிளியோ, உனக்கு குழந்தைகள் பெற வேண்டும் என்ற ஆசை வந்திருக்கலாம். அதனால் நீ திருமணம் செய்யும் முடிவை எடுத்துள்ளாய் என நான் கருதுகின்றேன்' என்றவுடன் தனது வட்ட விழிகளைத் திறந்து என்னைப் பார்த்தாள்.

'பிள்ளைகள் பெறுவற்கு திருமணம் அவசியமா?'

'பெறுவதற்கு அவசியம் என்று நினைக்கவில்லை. ஆனால் அவைகளை வாழ வைக்க திருமணம் என்பது அவசியமில்லாது போயினும் ஒரு குழந்தைக்கு தாயும் தகப்பனும் அவசியம் பெற்றோர் அற்ற பிள்ளைகள் இந்த சமூக சூழலில் எவ்வளவு மோசமான அனுபவங்களை வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை நான் உனக்குப் புதிதாக சொல்ல வேண்டியதில்லை'

'எனக்குப் பிள்ளைகள் பெற விருப்

பம், இதே வேளையில் குடும்ப வாழ்க்கை என்றால் என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது, அதனை வாழ்ந்து பார்க்கவே திருமணம் செய்யும் முடிவை நான் எடுத்தேன்'

'வாழ்ந்து பார்க்கும் போது இந்தக் குடும்ப வாழ்க்கை உனக்குப் பிடிக்காது விட்டால்?'

'நாங்கள் விவாகரத்துச் செய்வோம் என மிகவும் அமைதியாகச் சொன்னான் ஹென்றி. இவன் ஒன்யக்ஷாகீறி விற்பான். சற்றே ஆன்மீகப் போக்கு. எல்லாமதங்களையும் படித்துப் பார்க்கின்ற இயல்புடையவன்.

'திருமணம் செய்து உங்களுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்து பின் விவாகரத்து என்னும் முடிவுக்கு நீங்கள் வரின் அது உங்களுக்கான தீர்வாக இருக்குமே ஒழிய, குழந்தைக்கான தீர்வாக இருக்காது' எனச் சொல்லி விட்டு கிளியோவின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். இவளது முகத்தை முகத்துக்கு முகம் பார்ப்பதில் ஒரு தனி ரசனையுண்டு. முகத்தையும் முகத்தையும் மோனம் செய்ய விட்டு சிலைகளாகியிருந்த அந்தக் கணங்கள்...

'நீ சொல்வது உண்மைதான்' என்றாள் கிளியோ.

குழந்தை பற்றிய கதை அவர்களை மௌனமாக்கி விட்டது.

'கிளியோ, நீ கொஞ்சம் ஊதி விட்டாய்' என்றேன்.

'உண்மைதான், அவள் இப்போது ரேஜிம் (உடலின் நிறையைக் குறைக்க

சாப்பாட்டு விசயங்களில் தீவிரகவனம் எடுக்கிற கால கட்டம்) செய்கிறாள் இன்று மட்டும் கூடச் சாப்பிடுகிறாள்' என்றான் ஹென்றி, 'கிளியோ, நான் உனக்கு வாங்கித்தந்த சேலையை இன்றைக்கு அணிந்து வந்திருக்கலாமே?'

'சேலைகட்டுவதற்காக நீங்கள் எழுதித்தந்த குறிப்புகளைத் தொலைத்து விட்டேன்'

கிளியோவுக்கு சேலை கட்டப் பழக்கியதே நான். அது அவளின் பிறந்த தினமாக இருந்தது; சேலையில் அவள் எழிலைத் தரிசிக்க அதனை பரிசாக வாங்கிச் சென்றிருந்தேன் சேலை கட்டிய கிளியோவுடன் மெத்ரோக்களில் திரிந்த தினங்களும் உண்டு எல்லோரும் அவளையே பார்த்தனர். எனக்கு நல்ல சந்தோசம்: ஆகா! வாழ்வின் கோலங்கள் மகத்துவமானவை!

'தொலைந்து போன குறிப்புகளை எழுதித் தருவாயா?' கிளியோ கேட்டாள்.

எழுதிக் கொடுத்த போது ஹென்றி சொன்னான் 'கிளியோ, அவைகளை நீ தொலைத்து விடாதே'

சுத்தரின், மெலனி, கிளியோ...

எனது கனவு மண்டலத்துள் அடிக்கடி வந்து போகும் பாத்திரங்கள்... ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கோணங்களில் என்னைத் தாலாட்டினர். இவர்களது கோணங்களில் நான் இவர்களைத் தாலாட்டினேன் என்பது பொய்யா? இல்லை. மெய்...

தாகம் வருகின்றது.

குளிர் சாதனப் பெட்டியை திறக்கின்றேன்.

சில வாரங்களுக்கு முன்னர் வாங்கி வந்த நெல்லி ரசத்தின் எச்சம் உள்ளது எச்சத்தை நண்ணீரில் கலந்துகுடித்தேன் தூங்கினேன்.

* * *

படைப்பாளிகளுக்கு

படைப்பாளிகளிடமிருந்து ஆக்கங்கள் எதிர்பாக்கப்படுகின்றன. ஆர்வமுள்ள அனைவரும் அனுப்பி வைக்கலாம் தரம் கண்டு பிரசுரிக்கப்படும்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

"படி"

200/1, கந்தையா, ஓவசியர் வீதி,

நொச்சிமுனை,

மட்டக்களப்பு.

இலங்கை.

அமரர் ஆனந்தனுக்கு அஞ்சலி

முதுகு சொறியாமல் விமர்சனம் செய்யவேண்டும் என்பதை இலக்கிய நண்பர்களிடையே இறுதிவரை வலியுறுத்தி வந்தவன் காத்திரமான ஷீமர்சகன், தேடலுள்ள வாசகன், கவிஞன், மொழிபெயர்ப்பாளன், கலைஞர்களை மதிக்கும், ஊக்கப்படுத்தும் பண்பாளன் நல்ல நண்பன் இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாக மாணுடத்தை நேசித்த நல்ல மனிதன் அமரர் வீ. ஆனந்தன்

ஆனந்தன் எனும் அந்த மனித நேயமுள்ளவன் தான் எமது சஞ்சிகையில் 'மோசேயின் டயரி' எனும் தலைப்பில் காத்திரமான பல விடயங்களை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டவன். இன்று தனது மரணக்குறிப்பை எம்மிடையே பகிர்ந்து கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டான்.

படிக்கும் படியின் வாசகர்கட்கும் மட்டுமல்ல இந்த இலக்கிய உலகுக்கே ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பு அவனது இழப்பு.

அவனது இருப்பை, அவனது தேவையை அவனது குறிப்பை அவனது விமர்சனத்தை இலக்கிய கூட்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் எதிர்பார்த்து ஏமாற வேண்டியுள்ளது. ஒவ்வொரு நிகழ்வினும் அவனது இழப்பை உணர முடிகிறது.

அமரர் ஆனந்தனுக்கு அஞ்சலி செலுத்தும் முகமாக அவர் இறுதியாக பங்கு கொண்ட கவியரங்க கவிதை கௌரவத்துடன் இங்கு பிரசுரமாகின்றது.

ஆசிரியர்

கவிதை வாங்கில்லையோ
கவிதை - நல்ல
கவிதை வாங்கல்லையோ
கவிதை

தூசிதட்டிச் துறைச்சிருக்கு
தூய்மையான கவிதை
காசு வேணாம் பணமும் வேணாம்
கவிதை வாங்குங்கோ

வாழ்வு என்னா வாழ்த்துக்கவி
சாவு என்னா சமரகவி
சமைஞ்ச பொண்ணுக்கு
சாத்துக்கவி

பேசும் போதும் எழுதும்போதும்
பேரைச் சொல்லுங்கோ - எங்க
பேரைச் சொல்லுங்கோ - கொஞ்சம்
பெரிசாச் சொல்லுங்கோ

சரிகைச் சால்வை போர்த்த கவி
மல்லிகையில் மணக்கும் கவி
குமரனிலே குழறும் கவி
சுடரினிலே சுட்ட கவி
சொந்தக்கவி இந்தக்கவி

பத்து வருசம் பாட்டெழுதியும்
பார்க்க ஆளில்லை எம்மை
கேட்கப் பேரில்ல
புத்தகங்கள் போட்டுப் பார்த்தும்
புகழே வர இல்லை - போட்ட
முதலும் புரளல்லை

எதுகை வேணும் மோனை வேணும்
என்று சொன்னோங்க
எதுவும் வேணாம் கவிதை வேணும்
என்று சொன்னாங்க

உத்தி என்டார் படிமம் என்றார்
ஒன்றும் விளங்கல்ல - இந்தி
புத்திகெட்ட பயல்களால
பொழைக்க முடியல்ல

பாண்டவர்க்காய் பாட்டெழுதிப்
பரிசுபெற்றோங்க - பண்பு கெட்ட
துரியணுக்கும் பாட்டெழுதி
துணைக்குப் போனேங்க

ஐக்கியத்தைப் பற்றி ஒரு
அகவல் எழுதினோம்,
அரசினரே பார்த்துவிட்டு
அதிர்ந்து போனாங்க

மாசம் ஒரு கவியரங்கென
மகிழ்ந்திருந் தோமே இப்ப
வருஷம் ஒன்று நடத்துதற்கும்
வகையறியோமே

புரட்சி செய்யப் பாட்டெழுதி
புதுமை செய்யப் பாட்டெழுதி
வரட்சி நீக்கப்பாட்டெழுதி
வறுமை போக்கப்பாட்டெழுதி
சாதி போக்கப்பாட்டெழுதி
சலித்துப் போனோமே - நாங்க
சலித்துப் போனோமே
தன்னைப்பற்றிப் புழுசுவது
தர்மம் இல்லைங்க - எங்களை இத்
தறுதலைகள் புகழாக மர்மம்
என்னங்க

சந்தம் வேண்டாம் என்று சொல்லிச்
சத்தம் போட்டாங்க - இப்போ
உட்சந்தம் வேண்டும் என்று சொல்லிச்
சட்டம் போட்டாங்க

இன்னர் நிதம் இன்னர் நிதம்
என்று சொன்னாங்க - அது
என்ன நிதம் என்ன நிதம்
எமக்குத் தெரியல்ல

வி. ஆனந்தன்

உயிர்ப்பு

அண்மைக்கால கலவரங்களால்
புலம்பெயர்ந்து வெளிநாடுகளில் வாழும்
எம்மவர் சிலர் இலக்கிய முயற்சிகளிலும்
ஈடுபட்டுள்ளனர்.

'புகலிட இலக்கியம்' என்று குறிப்
பிட்டு செல்லுமளவுக்கு இவர்களது பணி
காத்திரமானது,

இ த த கைய வரவிலொன்றுதான்
"உயிர்ப்பு" எனும் சஞ்சிகை

1990களுக்கு பின் நாற்பதுக்கு மேற்
பட்ட புகலிட சஞ்சிகைகள் வெளியாகி
இன்று பாதிக்கு மேல் தடம்பதிக்க முடி
யாமல் சென்று விட்டன, ஈழத்திலும்

சிறு சஞ்சிகை வெளியிட்டாளர்களது
நிலை இதுதான்.

உயிர்ப்பு 1990 பின் ஆரம்பித்து
தொடர்ச்சியாக ஆறு இதழ்கள் வெளி
வந்துள்ளன ஆண்டுக்கு ஒன்று எனும்
அடிப்படையில் வெளிவந்து கொண்டி
ருக்கிறது.

ஈழத்து வாசகர்க்கு இலவசமாக
கிடைக்கும்

சகல தொடர்புகளுக்கும்

UYIRPPU

B.M. BOX 4002

LONDON

WCIN 3XX

U.K.

நீண்ட கால இடைவெளி 'படி' பற்றிய நினைவுகள் கூட உங்களிடமிருந்து விலகிச் சென்றிருப்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

சிறு இலக்கிய சஞ்சிகையை வெளிக் கொணர்வதில் உள்ள சிரமங்களை பட்டியல் போட்டுக் காட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை என எண்ணுகின்றோம்.

ஏனோ தானோ என்று ஒரு சஞ்சிகையை வெளிக்கொணர்வதில் உடன் பாடில்லை அதேவேளை இறுக்கமான நிலைப்பாட்டை பேணுவதிலும் நடைமுறைச் சிக்கல்கள் எனவே நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல சராசரியான தரத்தைப்பேணி சஞ்சிகையை தொடர்ந்து வெளிக்கொணர எண்ணியுள்ளோம். இதனது எதிர்கால வரவுக்கு ஆதரவு உங்களிடமிருந்து தான் கிடைக்கவேண்டும் கிடைக்கும் எனும் நம்பிக்கை எமக்குண்டு.

நவீன இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி தனியே படைப்பர்ளியினால் மட்டும் அடையப்படுவதில்லை, வாசகன், ஆய்வாளன், விமர்சகன் ஆகியோரது காத்திரமான பங்களிப்பு அவசியம், இதில் எவருக்கும் முரண்பாடுகள் இருக்காது.

நல்ல விமர்சனங்களினால், ஆய்வுகளினால், கலந்துரையாடல்களினால் காத்திரமான இலக்கியத்தையும் வாசகர்களையும் உருவாக்கமுடியும்'

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இதுவரை பல வித காரணிகள் தடையாக இருந்திருக்கிறது. முக்கியமாக இலக்கிய குத்தகை, இலக்கிய வாதிகளின் தம்மைப்பற்றிய மிதமிஞ்சிய கணிப்பீடு முதுகுசொறியும் விமர்சனம் இந்த நிலைமை தளர்த்தப்படல்வேண்டும்.

ஒரு இலக்கியவாதி தன்னை மட்டும் வளர்த்துக் கொள்ள நாம் சந்தர்ப்பம் வழங்கினால் இலக்கியம் அழிந்துபோம்,!

மட்டக்களப்பின் இன்றைய இலக்கியச் சூழல் தனித்தன்மையாது ஒன்றையொன்று ஒட்டாத பல்வேறு இலக்கிய அமைப்புகள் (நலிந்துபோயின் பல) பழமை, புதிமை இரண்டுக்குமிடையில் பாலமிடப்படாத இடைவெளிக்ருத்து முரண்பாடுகள்.

இன்று மட்டக்களப்பு இலக்காக சூழலில் தேவை ஒருங்கிணைவு, இலக்கிய வாதிகளின், இலக்கிய அமைப்புகளின், விமர்சகர்களின், ஆய்வாளர்களின் வாசகர்களின் ஒருங்கிணைவு

ஆசிரியர்

இச்சஞ்சிகை 200/1 கந்தையா ஓவசியர் வீதி, நொச்சிமுனை, மட்டக்களப்பு, இலங்கை எனும் முகவரியிலுள்ள படி கலாசார வட்டத்தினரால் மட்டக்களப்பு நியூ - கீன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு ஆனி 1995ல் வெளியிடப்படுகிறது